

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ Η ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ

DANIEL COLE

Η

ΚΡΕΜΜΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΝΑΝΘΗ ΣΑΚΚΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Πέντε εβδομάδες νωρίτερα...

Τετάρτη 2 Δεκεμβρίου 2015

6.56 π.μ.

Το παγωμένο ποτάμι έτριξε και έσπαγε με κρότο σαν να γύριζε πλευρό στον ύπνο του κάτω από την αστραφτερή μητρόπολη. Πλευόμενα ξεχασμένα, παγιδευμένα στον πάγο, πνίγονταν σταδιακά στο χιόνι καθώς η στεριά είχε ενωθεί με το υγρό στοιχείο.

Ενώ η ανατολή απλωνόταν πάνω από τον συννεφιασμένο ορίζοντα, η γέφυρα λουσμένη στο πορτοκαλί φως του πρωινού έριχνε μια έντονη σκιά πάνω στον πάγο που βρισκόταν από κάτω της: Ανάμεσα στην επιβλητική αφιδωτή πύλη, ένας συρμάτινος σκελετός μπλεκόταν στο φρέσκο χιόνι, ένας ιστός από νήματα που είχε πιάσει κάτι στη διάρκεια της νύχτας.

Μπλεγμένο και παραμορφωμένο εκεί που κρεμόταν, σαν μύγα που είχε γίνει κομμάτια στην απελπισία της να δραπετεύσει, το διαλυμένο σώμα του Γουίλιαμ Φοκς έκρυβε τον ήλιο.

*Τρίτη 8 Δεκεμβρίου 2015
6.39 μ.μ.*

Ηνύχτα είχε κολλήσει στα παράθυρα της Νέας Σκότλαντ Γιארντ, τα φώτα της πόλης θολωμένα πίσω από ένα υγρό στρώμα ατμού.

Με εξαίρεση δύο σύντομα διαλείμματα για τουαλέτα και μία επίσκεψη στο συρτάρι με τη γραφική ύλη, η Μπάξτερ δεν είχε αφήσει το «καρφωμένο» στον τοίχο τετράγωνο γραφείο της στο τμήμα Ανθρωποκτονιών και Σοβαρού Εγκλήματος από τη στιγμή που έφτασε εκείνο το πρωί. Κοίταξε επίμονα τον πύργο της χαρτούρας στην άκρη του γραφείου της, ο οποίος ισορροπούσε αβέβαια πάνω από το καλάθι των αχρήστων, και έπρεπε να αντιπαλέψει όλα της τα φυσικά ένστικτα για να μην τον σπρώξει απαλά προς τη σωστή κατεύθυνση.

Στην ηλικία των τριάντα τεσσάρων, είχε γίνει μία από τις νεότερες αρχιεπιθεωρήτριες που είχαν διοριστεί στη Μητροπολιτική Αστυνομία, αν και αυτή η ραγδαία ανέλιξη στην ιεραρχία δεν ήταν ούτε αναμενόμενη ούτε και ιδιαίτερα ευπρόσδεκτη. Και η κενή θέση του επιβλέποντος και η επακόλουθη προαγωγή της σε αυτή μπορούσαν να αποδοθούν αποκλειστικά στην υπόθεση της «Μαριονέτας» και στο γεγονός ότι εκείνη ήταν που είχε συλλάβει

τον διαβόητο κατά συρροή δολοφόνο το προηγούμενο καλοκαίρι.

Ο τελευταίος αρχιεπιθεωρητής, ο Τέρενς Σίμονς, είχε αναγκαστεί να συνταξιοδοτηθεί λόγω ασθeneίας, η οποία όλοι υποψιάζονταν ότι είχε επιδεινωθεί από την απειλή του αρχηγού να τον απολύσει εάν αρνιόταν να φύγει οικειοθελώς, η συνήθης ανταπόδοση στην απογοητευμένη κοινή γνώμη, σαν τη θυσία ενός αθώου για να εξευμενιστούν οι αιώνια εξοργισμένοι θεοί.

Η Μπάξτερ μοιραζόταν το ίδιο συναίσθημα με τους υπόλοιπους συναδέλφους της: Ήταν αηδιασμένη που έβλεπε τον προκάτοχό της να γίνεται αποδιοπομπαίος τράγος, αλλά, στην τελική, ένιωθε ανακούφιση που δεν έγινε η ίδια. Δεν της είχε περάσει καν από το μυαλό να υποβάλει αίτηση για τη θέση που πρόσφατα είχε μείνει κενή μέχρι να της πει ο αρχηγός ότι η δουλειά ήταν δική της αν την ήθελε.

Έριξε μια ματιά στο κελί της που ήταν φτιαγμένο από νοβοπάν, με το βρόμικο χαλί και την αρχειοθήκη που είχε βουλιιάξει από το βάρος –ποιος ξέρει τι σημαντικά αρχεία ήταν θαμμένα μέσα σε εκείνο το τελευταίο συρτάρι που δεν είχε καταφέρει να ανοίξει ποτέ– και αναρωτήθηκε τι διάλογο σκεφτόταν.

Από την κεντρική αίθουσα ακούστηκαν ζητωκραυγές, αλλά η Μπάξτερ ούτε καν αντιλήφθηκε τον θόρυβο, καθώς είχε επιστρέψει σε μία καταγγελτική επιστολή εναντίον ενός ντετέκτιβ ονόματι Σόντερς. Είχε κατηγορηθεί για εξύβριση εις βάρος του γιου του καταγγέλλοντος. Η μοναδική αμφιβολία της Μπάξτερ ως προς τον ισχυρισμό ήταν η σχετική ηπιότητα της λέξης που χρησιμοποιούσε. Ξεκίνησε να πληκτρολογεί μια επίσημη απάντηση, βαρέθηκε τη ζωή της κάπου στα μισά, τσαλάκωσε την καταγγελία και την πέταξε αόριστα προς τον σκουπιδοτενεκέ.

Ακούστηκε ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα προτού μία συνεσταλμένη αστυνομικός μπει μέσα βιαστικά. Μάζεψε τα παρά τρία (και τα όχι-και-τόσο-παρα-τρία) χαμένα καλάθια της

Μπάξτερ και τα πέταξε στον σκουπιδοτενεκέ πριν επιδείξει τις παγκοσμίου επιπέδου ικανότητές της στο τζένγκα τοποθετώντας ένα ακόμα έγγραφο πάνω στον ασταθή πύργο της χαρτούρας.

«Χίλια συγγνώμη που σας ενοχλώ» είπε η γυναίκα «αλλά ο ντετέκτιβ Σο πρόκειται να εκφωνήσει τον λόγο του. Σκέφτηκα ότι ίσως θέλατε να παρευρεθείτε».

Η Μπάξτερ έβρισε δυνατά και ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στο γραφείο:

«Παρούσα!» μούγκρισε. Της είχε διαφύγει τελείως.

Η τσιτωμένη νεαρή περίμενε αμήχανη περισσότερες οδηγίες. Έπειτα από δύο λεπτά και αβέβαιη για το αν η Μπάξτερ ήταν καλά καλά, ακόμη ξύπνια, έφυγε αθόρυβα από το δωμάτιο.

Αφού σηκώθηκε με το ζόρι, η Μπάξτερ βγήκε από το γραφείο της και μπήκε στην κεντρική αίθουσα, όπου πλήθος είχε συγκεντρωθεί γύρω από το γραφείο του αρχιφύλακα Φίνλεϊ Σο. Ένα πανό που ο ίδιος ο Φίνλεϊ είχε αγοράσει προ εικοσαετίας, για έναν από καιρό ξεχασμένο συνάδελφο, ήταν κολλημένο στον τοίχο με μπλου τακ:

«ΛΥΠΟΜΑΣΤΕ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙΣ!»

Μπαγιάτικα ντόνατ από το σουπερμάρκετ ήταν ακουμπισμένα πάνω στο διπλανό γραφείο, ενώ τα αυτοκόλλητα με τη λέξη «ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ» κατέγραφαν το τριήμερο ταξίδι του περιοχομένου διάφορων συσκευασιών από άνοστο σε μη βρώσιμο.

Διακριτικό γέλιο συνόδευσε τη φοβερή παρατραβηγμένη απειλή του σκοτσέζου ντετέκτιβ να ρίξει μια τελευταία μπουινιά στη μούρη του Σόντερς πριν βγει στη σύνταξη. Τώρα γελούσαν όλοι, αλλά το τελευταίο περιστατικό είχε αποτέλεσμα μία επέμβαση αποκατάστασης μύτης, δύο πειθαρχικές ακροάσεις και μία ολόκληρη ώρα συμπλήρωσης εντύπων για την Μπάξτερ.

Τα μισούσε αυτά τα πράγματα: τόσο αμήχανα, τόσο ψεύτικα, μια τόσο απογοητευτική αποπομπή έπειτα από δεκαετίες υπηρεσίας με τόσο πολλές φορές που την είχαν σκαπουλάρει στο τσακ και τόσο πολλές φριχτές αναμνήσεις αντί για ενθύμια. Στάθηκε πίσω πίσω, χαμογελώντας μαζί με τους άλλους για να υποστηρίξει τον φίλο της, παρακολουθώντας τον Φίνλεϊ με στοργή. Ήταν ο τελευταίος πραγματικός σύμμαχος που είχε σε αυτό το μέρος, το τελευταίο φιλικό πρόσωπο που της είχε απομείνει, και τώρα έφευγε κι αυτός. Δεν του είχε αγοράσει ούτε καν μια κάρτα.

Το τηλέφωνο του γραφείου της άρχισε να χτυπάει.

Το αγνόησε και συνέχισε να παρακολουθεί τον Φίνλεϊ να αποτυγχάνει οικτρά να προσποιηθεί ότι το μπουκάλι ουίσκι που είχαν τσοντάρει όλοι για να του πάρουν ήταν το αγαπημένο του.

Το αγαπημένο του ήταν το Jameson – όπως και του Γουλφ.

Το μυαλό της ταξίδεψε. Θυμήθηκε να κερνάει τον Φίνλεϊ ένα ποτό στην τελευταία τους φιλική συγκέντρωση. Είχε περάσει ένας χρόνος σχεδόν από τότε. Της είχε πει ότι δεν είχε μετανιώσει ποτέ για την έλλειψη φιλοδοξίας του. Την είχε προειδοποιήσει ότι ο ρόλος της αρχιεπιθεωρήτριας δεν έκανε γι' αυτή, ότι θα βαριόταν, θα απογοητευόταν. Δεν τον είχε ακούσει, γιατί αυτό που δεν μπορούσε να καταλάβει ο Φίνλεϊ ήταν ότι δεν την ενδιέφερε τόσο πολύ μια προαγωγή όσο ένας περισπασμός, μια αλλαγή, μια διέξοδος.

Το τηλέφωνο του γραφείου της άρχισε πάλι να χτυπά και του έριξε μια δολοφονική ματιά. Ο Φίνλεϊ διάβαζε τις παραλλαγές του «Λυπόμαστε που φεύγεις», γραμμένες πάνω στην κάρτα με τα Minions, των οποίων κάποιος είχε λανθασμένα πιστέψει ότι ήταν λάτρης.

Κοίταξε το ρολόι της. Στ' αλήθεια έπρεπε να σχολάσει μια φυσιολογική ώρα, έστω για μία φορά.

Αφού άφησε στην άκρη την κάρτα χασκογελώντας, ο Φίνλεϊ ξεκίνησε τον εγκάρδιο αποχαιρετισμό του. Σχεδίαζε να μην πλατειάσει όσο αυτό ήταν δυνατόν, καθώς δεν του άρεσαν ποτέ οι δημόσιες ομιλίες.

«Σοβαρά, τώρα, σας ευχαριστώ. Γυροφέρνω εδώ μέσα από τότε που η Σκότλαντ Γιαρντ ήταν ολοκαίνουργια-του-κουτιού...» Έκανε μια παύση, ελπίζοντας ότι ένας, τουλάχιστον, θα γελούσε. Η εκφορά του λόγου του ήταν φριχτή και μόλις είχε καταστρέψει το καλύτερο αστείο του. Αλλά συνέχισε, παρ' όλα αυτά, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε πια να σώσει την κατάσταση.

«Αυτό το μέρος και οι άνθρωποί του είναι πλέον κάτι παραπάνω από μια απλή δουλειά και κάποιοι συνάδελφοι – έχετε γίνει η δεύτερη οικογένειά μου».

Μια γυναίκα που στεκόταν στην πρώτη σειρά ανέμιση τα χέρια της μπροστά στα βουρκωμένα μάτια της. Ο Φίνλεϊ προσπάθησε να της χαμογελάσει, έτσι που να λέει ότι το αίσθημα ήταν αμοιβαίο και ότι του περνούσε μια κάποια ιδέα για το ποια ήταν. Σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε το κοινό του. Αναζήτησε το μοναδικό πρόσωπο για το οποίο προοριζόταν πραγματικά το αποχαιρετιστήριο μήνυμά του.

«Είχα την ευτυχία να δω ορισμένους από εσάς να μεγαλώνουν κοντά μου, να μεταμορφώνονται από μικρές φαντασμένες εκπαιδευόμενες σε...» –ένωσε και τα δικά του μάτια να τσούζουν τώρα– «δυνατές, ανεξάρτητες, όμορφες και γενναίες γυναίκες... και άντρες» πρόσθεσε, ανήσυχος ότι μπορεί μόλις να καρφώθηκε από μόνος του. «Θέλω να πω πόσο μεγάλη είναι η χαρά μου που δούλεψα μαζί σας και πόσο πραγματικά υπερήφανος είμαι για σας. Σας ευχαριστώ».

Καθάρισε τον λαιμό του και χαμογέλασε στους συναδέλφους του που τον χειροκροτούσαν, όταν εντόπισε επιτέλους την Μπάξτερ. Στεκόταν δίπλα στο γραφείο της με την πόρτα της στενής αίθουσας κλειστή, χειρονομούσε έντονα καθώς μιλούσε με κά-

ποιον στο τηλέφωνο. Χαμογέλασε πάλι, θλιμμένα αυτήν τη φορά, ενώ το πλήθος διαλυόταν, αφήνοντάς τον μόνο του να μαζέψει τα πράγματά του και να αφήσει αυτό το μέρος για τελευταία φορά.

Οι αναμνήσεις καθυστέρησαν την πρόοδό του καθώς κατέβαζε τις φωτογραφίες που κοσμούσαν χρόνια ολόκληρα τον εργασιακό του χώρο. Μία συγκεκριμένη φωτογραφία, τσαλακωμένη και ξεθωριασμένη από το πέρασμα του χρόνου, κυρίεψε τις σκέψεις του: ένα χριστουγεννιάτικο πάρτι του γραφείου. Ένα στέμμα από κρεπ χαρτί κάλυπτε το φαλακρό κεφάλι του Φίνλεϊ, προς μεγάλη τέρψη του φίλου του Μπέντζαμιν Τσέιμπερς, με το μπράτσο του αγκάλιαζε την Μπάξτερ, μια φωτογραφία που πρέπει να είναι και η μοναδική που τη δείχνει χαμογελαστή. Και εκεί στην άκρη, αποτυγχάνοντας οικτρά να κερδίσει το στοίχημα πως μπορούσε να σηκώσει τον Φίνλεϊ από το πάτωμα, ήταν ο Γουίλ... ο Γουλφ. Βάζοντας προσεκτικά τη φωτογραφία στην τσέπη του μπουφάν του, μάζεψε και τα τελευταία πράγματά του.

Καθώς πήγαινε να βγει από το γραφείο, ο Φίνλεϊ κοντοστάθηκε. Ένιωθε ότι το ξεχασμένο γράμμα που είχε ανακαλύψει στο βάθος του συρταριού του γραφείου του δεν του ανήκε. Σκέφτηκε να το αφήσει πίσω του, σκέφτηκε να το σκίσει, αλλά στο τέλος το έριξε στον πάτο του κουτιού με τα υπόλοιπα μικροπράγματα και συνέχισε τον δρόμο του προς τα ασανσέρ.

Υπέθεσε ότι ήταν ένα ακόμα μυστικό που θα έπρεπε να κρατήσει.

Στις 7.49 μ.μ., η Μπάξτερ βρισκόταν ακόμη καθισμένη στο γραφείο της. Κάθε είκοσι λεπτά έστελνε γραπτά μηνύματα ζητώντας συγγνώμη για την καθυστέρηση και δίνοντας τον λόγο της ότι θα έφευγε όσο νωρίτερα μπορούσε. Η διοικήτριά της όχι μόνο την είχε αναγκάσει να χάσει τελείως τον αποχαιρετιστήριο λόγο του

Φίνλεϊ αλλά τώρα σαμποτάριζε και την εδώ και μήνες κανονισμένη πρώτη της κοινωνική συγκέντρωση. Είχε απαιτήσει η Μπάξτερ να μείνει εκεί που ήταν μέχρι να φτάσει.

Τις δύο γυναίκες ένωνε μια απροκάλυπτη αμοιβαία αντιπάθεια. Η Βανίτα, το πρόσωπο της Μητροπολιτικής Αστυνομίας που έπαιζε τα ΜΜΕ στα δάχτυλα, είχε αντιταχθεί ανοιχτά στην προαγωγή της Μπάξτερ. Έχοντας δουλέψει μαζί της στις δολοφονίες της υπόθεσης «Μαριονέτα», η Βανίτα είχε ενημερώσει τον αρχηγό ότι η Μπάξτερ ήταν εριστική, ισχυρογνώμων και έδειχνε παντελή έλλειψη σεβασμού απέναντι στην εξουσία, καθώς και ότι εξακολουθούσε να τη θεωρεί υπεύθυνη για τον θάνατο ενός εκ των θυμάτων. Η Μπάξτερ θεωρούσε τη Βανίτα ένα φίδι που ήξερε πώς να χειρίζεται τις δημόσιες σχέσεις και που δεν είχε κανένα δισταγμό να πετάξει τον Σίμονς στα σκυλιά με το πρώτο σύννεφο στον ορίζοντα.

Και σαν να μην έφταναν αυτά, η Μπάξτερ είχε μόλις ανοίξει ένα αυτοματοποιημένο μείλ από το Τμήμα Αρχείων που της υπενθύμιζε, για πολλοστή φορά, ότι ο Γουλφ είχε να επιστρέψει ακόμη αρκετούς φακέλους που εκκρεμούσαν. Σάρωσε με το βλέμμα της τον εκτενή κατάλογο, αναγνωρίζοντας δύο από τις υποθέσεις...

«Σάρα Μπένετ: η γυναίκα που είχε πνίξει τον σύζυγό της στην πισίνα τους». Η Μπάξτερ ήταν σχεδόν σίγουρη ότι είχε χάσει τον φάκελο, όταν της είχε πέσει πίσω από το καλοριφέρ στην αίθουσα συσκέψεων.

«Λεό Ντιμπούα: το ξεκάθαρο μαχαίρωμα που σταδιακά είχε εξελιχθεί σε μία από τις πλέον πολύπλοκες υποθέσεις των τελευταίων χρόνων και απαιτούσε τη συνεργασία πολλών τμημάτων, μιας και περιλάμβανε λαθρεμπόριο ναρκωτικών, μαύρη αγορά όπλων και εμπόριο λευκής σαρκός».

Η Μπάξτερ και ο Γουλφ είχαν περάσει τέλεια σε εκείνη την υπόθεση.

Το μάτι της έπιασε τη Βανίτα να μπαίνει στο γραφείο μαζί με άλλα δύο άτομα, και αυτό δεν προμήνυε ότι θα πραγματοποιούνταν οι ελπίδες της να έχει φύγει από το γραφείο μέχρι τις 8 μ.μ. Δεν έκανε τον κόπο να σηκωθεί τη στιγμή που η Βανίτα μπήκε μέσα με το πάσο της χαιρετώντας τη με τέτοια επιτηδευμένη ευγένεια που θα μπορούσε σχεδόν να είχε γίνει πιστευτή.

«Η αρχιεπιθεωρήτρια Έμιλι Μπάξτερ, η ειδική πράκτορας Έλιοτ Κέρτις από το FBI» ανακοίνωσε η Βανίτα, φέρνοντας πίσω με ένα τίναγμα τα σκούρα μαλλιά της.

«Τιμή μου, κυρία» είπε η ψηλή μαύρη γυναίκα δίνοντας το χέρι της στην Μπάξτερ. Φορούσε ένα κοστούμι ανδρικού στιλ, είχε μαζεμένα τα μαλλιά της τόσο σφιχτά που έμοιαζαν ξυρισμένα και το πρόσωπό της ήταν καλυμμένο με ελάχιστο μακιγιάζ. Παρότι έδειχνε να είναι γύρω στα τριάντα, η Μπάξτερ υποψιαζόταν ότι ήταν νεότερη.

Έσφιξε το χέρι της Κέρτις χωρίς να σηκωθεί από την καρέκλα της ενώ η Βανίτα σύστηνε τον άλλον φιλοξενούμενο, ο οποίος φαινόταν να ενδιαφέρεται περισσότερο για την κατεστραμμένη αρχιεπιθεωρήτρια παρά για τις συστάσεις.

«Και αυτός είναι ο ειδικός πράκτορας...»

«Πόσο ειδικοί μπορεί να είναι, αναρωτιέμαι» –τη διέκοψε η Μπάξτερ, περιπαίζοντάς την– «όταν έχουμε δύο από δαύτους στο αξιοθρήνητο γραφείο μου;»

Η Βανίτα την αγνόησε:

«Όπως έλεγα, αυτός είναι ο ειδικός πράκτορας Ντέιμιεν Ρους από τη CIA».

«Ρουζ;» ρώτησε η Μπάξτερ.

«Ρους;» δοκίμασε να πει η Βανίτα, με αμφιβολία τώρα και για τη δική της προφορά.

«Πιστεύω ότι είναι Ρους, όπως “νους”» πρόσθεσε πρόθυμη να βοηθήσει η Κέρτις και στράφηκε στον Ρους για συμβουλή.

Η Μπάξτερ έδειχνε μπερδεμένη καθώς ο αφηρημένος άντρας χαμογέλασε ευγενικά, τη χαιρέτισε χτυπώντας φευγαλέα τη γροθιά του στη δική της και βολεύτηκε σε μια καρέκλα χωρίς να πει λέξη. Αυτόν τον έκανε κοντά στα σαράντα. Ήταν φρεσκοξυρισμένος με χλωμό δέρμα και μαλλιά σαν το αλατοπίπερο που κατέληγαν σε μια ελαφρώς μακριά φράντζα. Κοίταξε τον φιδουριστό πύργο της χαρτούρας ανάμεσά τους, έπειτα τον κάλαθο των αχρήστων που περιέμενε με προσμονή από κάτω και χαμογέλασε πλατιά. Φορούσε λευκό πουκάμισο με τα δύο πρώτα κουμπιά ανοιχτά και μπλε μαρέν κοστούμι που έδειχνε ταλαιπωρημένο, αλλά του έστρωνε καλά.

Η Μπάξτερ στράφηκε στη Βανίτα και περιέμενε.

«Οι πράκτορες Κέρτις και Ρους μόλις έφτασαν σήμερα το απόγευμα από την Αμερική» είπε η Βανίτα.

«Λογικό ακούγεται» απάντησε η Μπάξτερ με μεγαλύτερη υπομονή από όση είχε υπολογίσει. «Είμαι λίγο βιαστική απόψε, οπότε...»

«Αν μου επιτρέπετε, διοικήτρια;» ρώτησε η Κέρτις τη Βανίτα ευγενικά, προτού απευθυνθεί στην Μπάξτερ. «Αρχιεπιθεωρήτρια, ακούσατε, φυσικά, για το πτώμα που ανακαλύφθηκε πριν από μία βδομάδα σχεδόν. Λοιπόν...»

Η Μπάξτερ απόρησε και ανασήκωσε τους ώμους, διακόπτοντας την Κέρτις προτού καν αρχίσει.

«Στη Νέα Υόρκη; Στη Γέφυρα του Μπρούκλιν;» ρώτησε η Κέρτις κατάπληκτη. «Ο κρεμασμένος; Η είδηση που έκανε τον γύρο του κόσμου;»

Η Μπάξτερ αναγκάστηκε να πνίξει ένα χασμουρητό.

Ο Ρους φαχούλευε την τσέπη του παλτού του. Η Κέρτις περιέμενε να βγάλει κάτι χρήσιμο, αντ' αυτού εκείνος έβγαλε μια οικογενειακή συσκευασία Jelly Babies και την άνοιξε. Καθώς παρατήρησε τη θυμωμένη της έκφραση, της πρόσφερε ένα ζελεδάκι.

Η Κέρτις τον αγνόησε. Άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε από μέσα έναν φάκελο, βρήκε μερικές μεγεθυμένες φωτογραφίες και τις ακούμπησε στο γραφείο μπροστά από την Μπάξτερ.

Ξαφνικά, αντιλήφθηκε γιατί αυτοί οι άνθρωποι είχαν κάνει τόσο δρόμο για να τη δουν. Η πρώτη φωτογραφία ήταν τραβηγμένη από το ύψος του δρόμου χαμηλά και προς τα πάνω. Κόντρα στη λάμψη που εξέπεμπε η πόλη, διαγραφόταν ένα σώμα που κρεμόταν σε ύψος τριάντα μέτρων ανάμεσα σε σύρματα. Τα άκρα του είχαν συστραφεί σχηματίζοντας μια αφύσικη πόζα.

«Δεν το έχουμε δημοσιοποιήσει ακόμη, αλλά το όνομα του θύματος ήταν Γουίλιαμ Φοκς».

Για μια στιγμή η Μπάξτερ σταμάτησε να αναπνέει. Ήταν ήδη στα πρόθυρα της λιποθυμίας εξαιτίας της αφαγίας, αλλά τώρα ένιωθε ότι ίσως, όντως, λιποθυμούσε. Το χέρι της έτρεμε καθώς άγγιζε την παραμορφωμένη φιγούρα που ήταν καθραρισμένη δίπλα στην εμβληματική γέφυρα. Ένιωθε τα βλέμματά τους στραμμένα πάνω της, να την παρακολουθούν, να ξαναζωντανεύουν πιθανώς οι αμφιβολίες τους σχετικά με την αόριστη δική της εκδοχή των γεγονότων γύρω από τη δραματική κατάληξη των δολοφονιών της Μαριονέτας.

Με ένα παράξενο ύφος, η Κέρτις συνέχισε:

«Όχι αυτός» είπε αργά ενώ άπλωνε το χέρι της για να σπρώξει τη φωτογραφία που βρισκόταν στην κορυφή της στοίβας και να αποκαλύψει μια κοντινή λήψη του γυμνού, υπέρβαρου και άγνωστου θύματος.

Η Μπάξτερ έφερε το χέρι στο στόμα της, πολύ ταραγμένη ακόμη για να απαντήσει.

«Δούλευε για την επενδυτική τράπεζα P. J. Henderson. Γυναίκα, δύο παιδιά... Δεν υπάρχει αμφιβολία, σαφέστατα κάποιος μας στέλνει μήνυμα».

Η Μπάξτερ είχε ανακτήσει αρκετά την ψυχραιμία της ώστε να ξεφυλλίσει τις υπόλοιπες φωτογραφίες, στις οποίες φαινόταν το πτώμα από διάφορες γωνίες λήψης. Ένα ολόκληρο σώμα, χωρίς ράμματα. Ένας άντρας γύρω στα πενήντα, ολόγυμνος. Το αριστερό του χέρι κρεμόταν ελεύθερο, η λέξη «δόλωμα» χαραγμένη βαθιά στο στέρνο του. Ξεφύλλισε και τις άλλες φωτογραφίες και έπειτα τις έδωσε πίσω στην Κέρτις.

«Δόλωμα;» ρώτησε, κοιτάζοντας τους δύο πράκτορες.

«Ίσως τώρα μπορείτε να καταλάβετε γιατί σκεφτήκαμε ότι θα έπρεπε να το γνωρίζετε» είπε η Κέρτις.

«Δεν θα το 'λεγα» απάντησε η Μπάξτερ, η οποία ξανάβρισκε γρήγορα τον εαυτό της.

Η Κέρτις έμεινε άναυδη και στράφηκε στη Βανίτα:

«Περίμενα ότι το τμήμα σας, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο, θα ήθελε να...».

«Ξέρετε πόσα εγκλήματα που αντιγράφουν τη Μαριονέτα είχαμε στο Ηνωμένο Βασίλειο τον τελευταίο χρόνο;» διέκοψε η Μπάξτερ. «Εφτά, απ' όσο ξέρω εγώ, και προσπαθώ πραγματικά να αποφεύγω να τα μαθαίνω».

«Και αυτό δεν σας ανησυχεί καθόλου;» ρώτησε η Κέρτις.

Η Μπάξτερ δεν καταλάβαινε γιατί θα έπρεπε να αφιερώσει σε αυτήν τη συγκεκριμένη φροικιαστική υπόθεση περισσότερο χρόνο από όσο είχε αφιερώσει στις άλλες πέντε που είχαν προσγειωθεί στο γραφείο της εκείνο το πρωί.

Ανασήκωσε τους ώμους: «Τα τέρατα κάνουν τέρατα».

Ο Ρους κόντευε να πνιγεί από το πορτοκαλί ζελεδάκι που έτρωγε.

«Κοιτάξτε, ο Λεθάνιελ Μας ήταν ένας εξαιρετικά ευφυής, ευρηματικός και γόνιμος κατά συρροή δολοφόνος. Όλοι οι άλλοι δεν είναι τίποτα παραπάνω από ψυχάκηδες που παραμορφώνουν τους νεκρούς προτού τους μπουζουριάσουν οι μπάτσοι της γειτονιάς τους».

Η Μπάξτερ έκλεισε τον υπολογιστή της και άρχισε να βάζει τα πράγματά της στην τσάντα της καθώς ετοιμαζόταν να φύγει:

«Πριν από έξι εβδομάδες, έδωσα ένα κουτάκι Smarties σε έναν τύπο που παρίστανε τη Μαριονέτα και δεν ξεπερνούσε το ένα μέτρο σε μπί, ο οποίος εμφανίστηκε στο κατώφλι μου ή για φάρσα ή για κέρασμα. Ένας φλώρος με μπερέ αποφάσισε να ράφει μεταξύ τους ένα σωρό μέλη από νεκρά ζώα. Αυτό το αίσχος αποτελεί πλέον το πιο πρόσφατο απόκτημα της Tate Modern και το θαυμάζουν αναρίθμητοι εξίσου φλώροι, με ή χωρίς μπερέ».

Ο Ρους γέλασε.

«Ένα άρρωστο καθοίκι έχει κάνει τους φόνους μέχρι και τηλεοπτική εκπομπή. Η Μαριονέτα είναι εκεί έξω τώρα, παντού, και όλοι εμείς θα πρέπει απλώς να μάθουμε να ζούμε γνωρίζοντάς το» κατέληξε.

Στράφηκε στον Ρους, που εκείνη τη στιγμή κοίταζε μέσα στη σακούλα με τα ζελεδάκια του.

«Δεν μιλάει αυτός;» ρώτησε την Κέρτις.

«Προτιμάει να ακούει;» είπε ψυχρά η Κέρτις, που ακούστηκε σαν να την είχε κουράσει ο εκκεντρικός συνάδελφός της έπειτα από μόλις μία εβδομάδα που δούλευαν μαζί.

Η Μπάξτερ κοίταξε πάλι τον Ρους.

«Τα έχουν αλλάξει αυτά;» μουρμούρισε τελικά με το στόμα γεμάτο με μια πολύχρωμη μπουκιά όταν συνειδητοποίησε ότι και οι τρεις γυναίκες τον περίμεναν να συνεισφέρει κάτι στη σύσκεψη.

Η Μπάξτερ εξεπλάγη όταν διαπίστωσε ότι ο πράκτορας της CIA μιλούσε με άφογη αγγλική προφορά.

«Έχουν αλλάξει ποια;» ρώτησε, με τεταμένη την προσοχή της για να τον πιάσει σε περίπτωση που το 'παιζε δήθεν αδιάφορος για να την κουρδίσει.

«Τα Jelly Babies» είπε ενώ καθάριζε τα δόντια του με τη γλώσσα. «Η γεύση τους δεν είναι όπως παλιά».

Η Κέρτις αμήχανη και ενοχλημένη έτριβε το μέτωπό της. Η Μπάξτερ σήκωσε τα χέρια της και κοίταξε τη Βανίτα ανυπόμονα.

«Έπρεπε ήδη να βρίσκομαι κάπου» είπε χωρίς περιστροφές.

«Έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι αυτή εδώ δεν είναι άλλη μια ανούσια αντιγραφή, αρχιεπιθεωρήτρια» επέμεινε η Κέρτις, δείχνοντας με το χέρι της τις φωτογραφίες σε μια προσπάθεια να επαναφέρει τη σύσκεψη στον σωστό δρόμο.

«Δίκιο έχεις» είπε η Μπάξτερ. «Δεν είναι καν αντιγραφή. Δεν υπάρχει ούτε ένα ράμμα».

«Έγινε και δεύτερη δολοφονία» ξέσπασε η Κέρτις δυνατά, προτού επιστρέφει στον επαγγελματικό της τόνο. «Πριν από δύο μέρες. Η τοποθεσία ήταν... *ευνοϊκή* υπό την έννοια ότι ήμασταν σε θέση να καταστείλουμε τις διαρροές στα ΜΜΕ, τουλάχιστον προσωρινά. Ρεαλιστικά μιλώντας, όμως, δεν περιμένουμε να είμαστε σε θέση να κρατήσουμε ένα περιστατικό αυτής της...» –στράφηκε στον Ρους για βοήθεια. Δεν πήρε καμιά– «... φύσης μυστικό από τον κόσμο για περισσότερο από μία μέρα ακόμα άντε δύο».

«... τον κόσμο;» ρώτησε η Μπάξτερ επιφυλακτικά.

«Θέλουμε μια μικρή χάρη από σένα» είπε η Κέρτις.

«Και μια μεγάλη» πρόσθεσε ο Ρους, που μιλούσε ακόμα καλύτερα τώρα που είχε καταπιεί την μπουκιά του.

Η Μπάξτερ αγριοκοίταξε τον Ρους, η Κέρτις έκανε το ίδιο και ύστερα η Βανίτα έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα στην Μπάξτερ πριν εκείνη προλάβει να διαμαρτυρηθεί. Ο Ρους αγριοκοίταξε τη Βανίτα για να πατσίσει, τη στιγμή που η Κέρτις γύρισε και απευθύνθηκε πάλι στην Μπάξτερ:

«Θα θέλαμε να μιλήσουμε στον Λεθάνιελ Μας».

«Ωστε γι' αυτό, λοιπόν, εμπλέκονται και το FBI και η CIA» είπε η Μπάξτερ. «Δολοφονία στις ΗΠΑ, η Βρετανία ύποπτη. Καλά, λοιπόν, δώστε του να καταλάβει» είπε ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Φυσικά, θα είσαι παρούσα».

«Με τίποτα. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος για να με χρειαστείτε εκεί μέσα. Μπορείτε να διαβάσετε τις ερωτήσεις από τις σημειώσεις και μόνοι σας. Έχω εμπιστοσύνη στις ικανότητές σας».

Ο Ρους κρυφογέλασε με το σαρκαστικό της σχόλιο.

«Φυσικά, θα είναι μεγάλη μας χαρά να σας βοηθήσουμε με οποιονδήποτε τρόπο, έτσι δεν είναι, αρχιεπιθεωρήτρια;» είπε η Βανίτα, με μάτια γουρλωμένα απ' τον θυμό. «Οι φιλικές μας σχέσεις με το FBI και τη CIA είναι και οι δύο πολύ σημαντικές και εμείς...»

«Ο Χριστός!» ξέσπασε η Μπάξτερ. «Καλά. Θα έρθω να σας κρατάω το χεράκι. Ποια είναι, λοιπόν, η μικρή χάρη;»

Ο Ρους και η Κέρτις αντάλλαξαν ένα βλέμμα και ως και η Βανίτα άρχισε να κουνάει τα πόδια της αμήχανα πριν τολμήσει κανείς τους να μιλήσει.

«Αυτή... ήταν η μικρή χάρη» είπε χαμηλόφωνα η Κέρτις.

Η Μπάξτερ φαινόταν έτοιμη να εκραγεί.

«Θα θέλαμε να επιθεωρήσεις τη σκηνή του εγκλήματος μαζί μας» συνέχισε η Κέρτις.

«Στις φωτογραφίες;» ψιθύρισε κουρασμένα η Μπάξτερ.

Ο Ρους πρότεινε το κάτω χείλος του και ένευσε αρνητικά.

«Έχω ήδη συμφωνήσει την προσωρινή σου απόσπαση στη Νέα Υόρκη με τον αρχηγό και θα καλύψω εγώ τη θέση σου όσο εσύ θα λείπεις» την πληροφόρησε η Βανίτα.

«Το κενό που θα αφήσω δεν θα καλυφθεί εύκολα» απάντησε κοφτά η Μπάξτερ.

«Θα τα καταφέρω... κάπως» είπε η Βανίτα. Το επαγγελματικό της προσωπείο έπεσε για μια σπάνια στιγμή.

«Αυτό είναι γελοίο! Τι διάολο νομίζετε όλοι εσείς ότι θα μπορούσα να συνεισφέρω σε μια εντελώς άσχετη υπόθεση στην άλλη άκρη του κόσμου;»

«Τίποτα απολύτως» απάντησε με ειλικρίνεια ο Ρους, αφοπλίζοντας την Μπάξτερ. «Είναι απόλυτο χάσιμο χρόνου όλων μας... Χρόνων; Χρόνου;»

Η Κέρτις ανέλαβε να συνεχίσει τη συζήτηση:

«Νομίζω ότι αυτό που προσπαθεί να πει ο συνάδελφός μου είναι ότι το αμερικάνικο κοινό δεν θα δει αυτήν την υπόθεση όπως εμείς. Θα δουν δολοφονίες της Μαριονέτας εδώ, δολοφονίες σαν της Μαριονέτας εκεί και θα θέλουν να δουν τον άνθρωπο που συνέλαβε τον Δολοφόνο της Μαριονέτας να κυνηγάει αυτά τα καινούργια τέρατα».

«Τέρατα;» ρώτησε η Μπάξτερ.

Ήταν η σειρά του Ρους να καρφώσει το βλέμμα του στη συνάδελφό του αγανακτισμένος. Ξεκάθαρα είχε πει περισσότερα από όσα θα ήθελε σε τόσο πρώιμο στάδιο· ωστόσο, η σιωπή που ακολούθησε φανέρωσε στην Μπάξτερ ότι η γυναίκα είχε ορθώσει την άμυνά της ακόμα μία φορά.

«Δηλαδή, όλα αυτά είναι απλώς μια άσκηση δημοσίων σχέσεων;» ρώτησε η Μπάξτερ.

«Κι όμως» είπε ο Ρους με ένα χαμόγελο, «όλα όσα κάνουμε αυτό δεν είναι, αρχιεπιθεωρήτρια;»

**ΜΙΑ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ
ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΕΙ.**

**ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΙΠΟΤΑ
ΝΑ ΧΑΣΕΙ.**

Δεκαοκτώ μήνες μετά την πολύκροτη υπόθεση της Μαριονέτας, ένα πτώμα με τη λέξη ΔΟΛΩΜΑ χαραγμένη στο στήθος ανακαλύπτεται κρεμασμένο από τη γέφυρα του Μπρούκλιν. Λίγο αργότερα, στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, στο Λονδίνο, βρίσκεται ένα ακόμα πτώμα που έχει πάνω του χαραγμένη τη λέξη ΜΑΡΙΟΝΕΤΑ.

Η ντετέκτιβ Έμιλι Μπάξτερ, συγκλονισμένη ακόμη από την εξαφάνιση του φίλου της Γουίλιαμ «Γουλφ» Φοκς, διστάζει να εμπλακεί στην υπόθεση, θα αναγκαστεί ωστόσο να λάβει μέρος σε μια νέα ερευνητική ομάδα στη Νέα Υόρκη, στην οποία συνεργάζονται το FBI, η CIA και η βρετανική αστυνομία.

Παρά τις προσπάθειές τους ωστόσο, όποτε εντοπίζουν έναν ύποπτο, ο δολοφόνος αποδεικνύεται ένα βήμα πιο μπροστά. Με τον αριθμό των θυμάτων να αυξάνεται και στις δύο όχθες του Ατλαντικού, θα μπορέσουν να ανακαλύψουν ποιος κινεί τα νήματα πριν να είναι αργά;

**Ο Φοκς και η Μπάξτερ επιστρέφουν με την καταιγιστική
συνέχεια του παγκόσμιου μπεστ σέλερ Η Μαριονέτα**

ISBN 978-618-03-1312-3

9 786180 313123

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81312